William MacDonald

Hledejte nejprve...

CLV

tandem

Biblické citáty jsou z kralického překladu Bible.

© 1991 CLV Christliche Literatur-Verbreitung
Postfach 110135
33 661 Bielefeld, Germany

© českého překladu: CLV Bielefeld 1995

Překlad a distribuce: TANDEM
Rodinná 20
CZ-700 30 Ostrava-Zábřeh
telefon 069-351930, 359978

Obálka: Dieter Otten, Bergneustadt

Printed in Germany

ISBN 3-89397-737-6

Obsah

Hledejte nejprve... 7
Život 7
Plné odevzdání se 9
Služba 11
Ukázněnost 12
Odmítnutí 16
Upřímnost 18
Dary 20
Oblékání 23
Sociální uvědomění 27
Náš vzor 29
Když Ježíš přišel do mého domu... 31
Pracovna 32
Koupelna 35
Jídelna 35
Ložnice 36
Obývací pokoj 37
Garáž 41
Konec prohlídky 41
Modlitba 43
Honba za větrem 45
Univerzity 47
Volání do zbraně 50
Postavení je vším 52
Síla dobrého příkladu 54
Tisíc výmluv 55
Zpět k základům 56

Hledejte nejprve...

Život

Život bez Pána Ježíše Krista je bolestná prázdnota — jako nezodpovězená otázka, neuhašená žízeň, neutišený hlad.

I přes pomíjivé radosti je takový život orgiemi zklamání, ztracených nadějí a pochybností. Bez Krista je cesta prázdná. Boj neutichá, mír je fatou morgánou. Břímě člověka drtí a on nemá pokoj.

Život bez Pána Ježíše je život beze světla, bez úspěchu, beze smyslu. Kdo žije bez Krista, ten zde v časnosti nic nezíská, ale pro věčnost může všechno ztratit. Hrůza smrti a hrobu mu pořád visí nad hlavou. Život bez Krista je slepota, slabost, beznaděj a šílenství. Když ze svého života vyloučíme Pána Ježíše, vyloučíme lásku, milost, pravdu a všechno ostatní, co dělá život cenným.

Ale život s Kristem je opravdový život. On je odpovědí na každou otázku, kterou člověk dokáže položit, je odpovědí na každou potřebu ducha. Je zdrojem pravé radosti. On je ten jediný, na koho

můžeme zaměřit své naděje beze strachu z vystřízlivění, ten jediný, komu můžeme důvěřovat, aniž bychom museli pochybovat.

Pán Ježíš je ideálním průvodcem na cestě, hlásí se k nám víc než vlastní bratr. Skrze něho nachází vyděšená duše pokoj s Bohem. On bere břemeno hříchů a dává dokonalý pokoj. Je světlo — nemusíme klopýtat. Je cesta, pravda — nemusíme bloudit. Je život — nemusíme hynout. On jediný dává životu smysl a radostné očekávání života po smrti. Kristus je láska. Je moudrost. Je naděje. Je síla. Je úžasný Spasitel, Vykupitel lidstva, velký Král. Opravdu, On je všechno ve všem.

Je tvůj? Měl by být. Zemřel za tebe na kříži na Golgotě.

Je tvůj? Může jím být. Klepe na dveře tvého srdce a chce vejít.

Je tvůj? Bude jím — jakmile se ti stane vším.

Potom a jedině potom můžeš prožívat hluboké, trvalé upokojení, kdy budeš moci říci: „Vždyť já mám Krista! Co ještě potřebuji?"

„Pane, ty dáváš život, který se určitě vyplatí. Pro tento slib jsi nelitoval sám sebe. Nedáváš málo, u Tebe je plnost. Ty, sám život, dáváš život, který se vyplatí."

„Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista." (J 17,3)

Plné odevzdání se

Každý, kdo přijde do styku se Zachráncem tohoto světa, musí dříve či později poznat, že v křesťanství jde buď o všechno, nebo o nic. Náš Pán se nespokojí s jednou dílčí oblastí našeho života. Zde nemá co dělat polovičatá odevzdanost a rozdělená věrnost. Buď si zasluhuje všechno, nebo nic.

Když přemýšlíme důkladně o důsledcích učení Ježíše Krista, pak stále znovu poznáváme, že pravé křesťanství v novozákonním smyslu je v očích světa extrémní, fanatické a světu cizí. Jestliže si my křesťané dovolíme přizpůsobovat se svému okolí, žít pohodlně a být spokojeni sami se sebou, pak jsme asi nikdy nepochopili, jaké nároky – které nemůžeme obcházet – má náš Pán a Mistr.

Zemřel za nás Pán Ježíš? Věříme tomu. Pak musíme ale také věřit, že do budoucna patříme Jemu, a ne sami sobě. On nezemřel, aby nám zachránil náš ctižádostivý, sobecký a požitkářský život. Zemřel, abychom žili pro Něho a Jemu. Jestliže poznáme, že Kristus za nás zemřel, pak na to existuje jen jediná odpověď — plná odevzdanost Jemu.

Jsou ti, kteří umírají bez Krista, navždy ztraceni? Říkáme, že tomu věříme, ale asi to nemyslíme upřímně, jestliže nevnímáme odpovědnost, která je s tím spojená. Přijetí pravdy je pro nás zavazující. Jsme povinni nasadit sami sebe, svůj čas, svá obda-

rování a své bohatství pro splnění naléhavého úkolu zachránit ostatní lidi od pomsty věčného pekla dříve, než bude pozdě.

Věříme, že Bible je Boží slovo? Mnozí z nás by božskou inspiraci Písma svatého bránili až do krve, a přesto se ženeme životem a zabýváme se tisícem jiných věcí, aniž bychom kdy začali Bibli pilně a systematicky studovat. Všichni souhlasíme, že je to zlatý důl, ale tuto zlatou žílu nesledujeme tak, jako jiné věci.

Věříme, že jsme Kristovi vyslanci? To je zásadní pravda. A přece jednáme tak, jako by nás čest a odplata takového povolání nedojímala. Všechno ostatní si zasluhuje naše služby, ale práci pro Pána odsouváme na jedno z méně důležitých míst.

Kristus vyžaduje všechno. Pravda vyžaduje celého člověka. Satan a svět se spokojí s polovičatostí, ale Pán Ježíš má plné právo na celé odevzdání se. Přemýšlejme o tom docela střízlivě; pak dáme za pravdu Henrymu Drummondovi, když napsal:

„Pokud nejsi ochoten hledat nejprve Jeho království, nehlas se ke křesťanství. Slibuji ti jen žalostné vegetování, když je budeš hledat až na druhém místě."

Služba

Přišli jsme na svět jako lidé; byli jsme učiněni z prachu země, nespokojeni s tím, že zůstaneme nikým a usilujeme stát se *někým*.

Narozením jsme nezískali žádnou vážnost, ale brzy si začínáme dělat jméno. Doslova dychtíme po uznání a prahneme po chvále.

Myslíme si, že být služebníkem je pod naši úroveň. Přišli jsme se na svět nechat obsluhovat, a ne sloužit. A tak si dobýváme společenský žebříček, až se stáváme šéfy, řediteli, předsedy nebo úředníky. I v samotné křesťanské práci chce většina z nás mít vedoucí postavení, málokdo z nás je ochoten dělat obyčejnou práci — chodit od domu k domu a evangelizovat, konat pouliční shromáždění a vydávat osobní svědectví.

I když jsme byli stvořeni jako lidé, chceme být polobohy, a proto utlačujeme bezohledně každého, kdo se vzpírá kultu naší osobnosti.

I když jsme byli postaveni do světa jako lidé, vyvyšujeme se. Boží vůle má pro nás stejnou hodnotu jako majetek, pohodlí a zabezpečení. Ani nám na mysl nepřijde, že by Bůh po nás mohl chtít, abychom se dobrovolně vzdali svého současného životního standardu a získávali druhé pro Pána. Nedovedeme si představit, že by nás Pán mohl vést někam na neznámé osamělé pracoviště. Jsme hluboce přesvědčeni, že pro Boží lid není nic dost dobré, a taková víra ovlivňuje veškeré naše jednání.

Za poslušné až na smrt se tedy označovat nemůžeme. Vlastní život je nám daleko milejší. Chceme porazit ďábla krví Beránka a slovem svého svědectví, ale milujeme svůj život víc, než abychom své svědectví stvrdili smrtí. Pud sebezáchovy je silnější než všechny ostatní úvahy.

A co se týká smrti na kříži, zdá se pochopitelné, že nám Pán Ježíš určil takovou cestu, ale nějak se nám nedaří začlenit tuto skutečnost do svého života. Žít přece musíme, ne? Naučili jsme se žít se světem, aniž by se jeho nenávist obracela proti nám. Je docela příjemné oddělovat se jako křesťan v církvi. Myslíme si, že se každý musí zapřít a brát na sebe kříž, ale kříž nemůže jednoduše znamenat nějakou souvislost s utrpením a obětí!

Pro lidi, jako jsme ty a já, napsal apoštol Pavel toto:

„To tedy ciťte při sobě, co i při Kristu Ježíši. Kterýž jsa ve způsobu Božím, nepoložil toho sobě za loupež rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A ve způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.“ (Fp 2,5-8)

Ukázněnost

Křesťan má v životě možnost jít cestou nejmenšího odporu a vyhnout se tvrdým požadavkům sebekázně. Zatím jsme si stále zvykali povolovat sladkým

žádostem těla, můžeme se velmi dobře vyhýbat bolesti, kterou s sebou nese únava, hlad a nedostatek pohodlí. Ale když budeme usilovat o co nejpříjemnější život, pak budeme neplodní a mělcí; sůl ztratí svou slanost.

Tělo bojuje bez ustání o to, aby se s ním jednalo jako s „hvězdou". Chce se najíst více než do sytosti, vždy se dostatečně vyspat, obklopovat se pohodlím a pozorností ze strany druhých. Jestliže se nenaučíme říkat „NE" a myslet to vážně, pak se sotva projeví v našem životě s Bohem nějaký pokrok.

Musíme ukřižovat tělo se všemi jeho žádostmi, které jsou nám tak milé a příjemné, že se jich nechceme vzdát. Ukřižovat! Musí nám vejít do krve, že je třeba včas vstávat, vykupovat čas a umět odmítnout cestu shovívavosti k sobě samému.

Vinou šokujícího nedostatku ukázněnosti se stalo křesťanství bezmocným obrem. Svět jím opovrhuje.

Ukázněný život nevěřících lidí ukazuje život věřících ve velmi špatném světle.

Když se jednou zeptali klavíristy Paderewského na tajemství jeho mnoha úspěchů, řekl: „Hodiny a hodiny, dny a dny jsem cvičil stupnice, až jsem měl prsty ošoupané skoro až na kost."

O Miltonovi se říká, že vstával každé ráno ve čtyři hodiny, aby napsal Ztracený ráj. Noah Webster pracoval šestatřicet let, než mohlo vyjít první vydání jeho slovníku.

Stále znovu jsou lidé ochotni brát na sebe obrovské úsilí kvůli světské cti. Sir Ernest Shackleton dal jednou do novin toto oznámení:

„Hledám muže pro nebezpečnou cestu. Nepatrná odměna, hořký chlad, dlouhé měsíce naprosté tmy, neustálé nebezpečí. Návrat nemůžeme garantovat. Při úspěšné cestě čest a uznání."

Všichni se úspěšně dostali zpátky domů a byli zahrnuti ctí a uznáním. Podstoupili riziko, aby získali pomíjivou korunu; oč víc bychom měli být ochotni přinést pro nepomíjivou korunu.

Mnozí by si chtěli užívat odměny za dobře vykonanou práci, ale úsilí, soužení a osamělost, které s tím často souvisejí, už na sebe vzít nechtějí. Napsat „Úpadek a pád Římské říše" znamenalo pro Gibbona dvacet šest let osobní ukázněnosti. Pro Bryanta to znamenalo devětadevadesátkrát přepsat „Thanatopsis".

Jowett jednou řekl: „Velkou ctižádostivost v duši nelze udržet při životě bez paliva. Stráví ve svých plamenech všechnu energii těla. Vášnivé nadšení velmi zatěžuje nervy. Méně důležité věci se dávají stranou, aby se uchoval oheň v jádru. Mužům a ženám se svatou křesťanskou náruživostí hoří svíce z obou konců."

Velký přírodovědec Audubon byl ochoten vzít na sebe na dlouhou dobu namáhavý a nepohodlný život, aby mohl zkoumat svět ptáků. Robert G. Lee o něm napsal:

„Tělesné útrapy pro něho neměly ve srovnání s úspěchem v jeho práci žádnou cenu. Noc co noc vstával o půlnoci a chodil do bažin, aby zkoumal chování několika nočních sokolů. Nehybně dřepěl schoulený na bobku ve vlhké tmě a považoval za bohatou odměnu, když po několikatýdenním čekání objevil další vlastnost jedinečného ptáka. Celé jedno léto chodil denně do močálu u New Orleansu, aby pozoroval plachého vodního ptáka. Stál skoro po krk ve stojaté vodě, sotva dýchal, přes obličej se mu plazila spousta jedovatých hadů a před očima se mu vynořovali a zase mizeli velcí aligátoři."

„V žádném případě to nebylo příjemné," pronesl Audubon a obličej mu zářil nadšením, „ale co na tom. Mohl jsem vyfotografovat toho ptáka." Udělal všechno pro fotografii nějakého zvířete.

Velcí vojevůdci dějin učí všechny disciplíně. Slavní hudebníci se museli shýbat pod jhem sebekázně. Vůdčí osobnosti pracovaly velmi intenzivně v příslušné oblasti svého života, museli cvičit, trpět a vytrvat, než dospěli k vrcholu. K takovým výšinám, kterých tito velcí mužové dosáhli, a na kterých zůstali, se nedospívá krátkými výškovými lety, ale spíše tak, že po nocích — když druzí spali — namáhavě dobývali vrchol.

Pán Bůh povolává každého křesťana k disciplinovanému životu. Potřebujeme disciplínu ve svém modlitebním životě, při studiu Božího slova, při vydávání svědectví, v životě odříkání a sebeobětování. Chceme se disciplíně učit kvůli vzoru Pána Ježíše,

kvůli burcující ubohosti hynoucího světa a kvůli nebezpečí, které číhá na každého, abychom sami nebyli zavrženi, a chceme být ukázněni, aby Kristus získal to nejlepší a nejvyšší z našeho pomíjivého života.

Odmítnutí

Nejednou nám Nový zákon ukazuje, že věrnost Kristu s sebou přináší nevyhnutelné odmítnutí. Kdo je rozhodnut poslouchat, musí být připraven obstát sám.

Všichni se bojíme zesměšnění a opovržení. Chceme, aby nás ostatní brali vážně. Naléhavě potřebujeme mít pocit „sounáležitosti". Ten vzniká tehdy, když se přizpůsobujeme svému okolí. Nikdo nechce vystupovat jako podivná figurka — jako outsider — jako nekonformista.

Ale kdo chce putovat s Bohem, musí být ochoten zaplatit tuto cenu. Pán Ježíš byl předmětem posměchu svých současníků. Tak se povede každému, kdo jej následuje.

Svět nemůže snést člověka, který se vydává Boží vůli. Posvěcený život odevzdaného učedníka odsuzuje hříchy a sobectví světsky smýšlejícího člověka.

Ještě těžší však je snášet nepřátelství ze strany druhých křesťanů. Je dost těžké, když proti nám stojí nevěřící, ale musíme navíc pít i kalich hořkosti — kousavé opovržení „nesvatých" svatých.

Vždyť Ježíš sám byl odmítnut svými vlastními bratry. Mysleli si, že ztratil rozum! A to jen proto, že měl Boha na prvním a sebe na posledním místě. Takového člověka nemohli mezi sebou snést. Jeho slova a činy je rozpalovaly do běla.

Apoštol Pavel by o tom mohl psát básně. Tělesným Korintským psal:

„Za to mám jistě, že nás Bůh apoštoly poslední okázal jako k smrti oddané; nebo učiněni jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem. My blázni pro Krista, ale vy opatrní v Kristu; my mdlí, vy pak silní; vy slavní, ale my opovržení. Až do tohoto času i lačníme, i žízníme, i nahotu trpíme, i poličkováni býváme, i místa nemáme. A pracujeme, dělajíce rukama vlastníma. Uhaněni jsouce, dobrořečíme; protivenství trpíce, snášíme. Když se nám rouhají, modlíme se; jako smeti tohoto světa učiněni jsme, povrhel u všech, až posavad. Ne proto, abych vás zahanbil, píši toto, ale jako svých milých synů napomínám." (1K 4,9-14)

Církev potřebuje lidi, kteří jsou ochotni plavat proti proudu.

Potřebuje chlapce a dívky, kterým neublíží opovržení a utrpení.

Potřebujeme novou generaci, která má odvahu řídit se jinými měřítky hodnot, jinak se oblékat a sledovat jiné cíle. Dnes se hledají muži a ženy, kteří jsou ve svém přesvědčení věrní biblické pravdě a povinnosti, i když přitom ztratí majetek, přátele i vlastní život.

Někdo jednou řekl: „Raději udělat tisíckrát něco podivného, co je účinné, než to, co je obvyklé, ale neúčinné."

Upřímnost

Adam Clarke byl zaměstnán v jednom textilním obchodě, kde prodával vybranému zákaznictvu satén a hedvábí. Jednoho dne mu zaměstnavatel naznačil, aby při odměřování zkusil hedvábí trochu natáhnout; to by zvýšilo obrat, výdělek a tím také Adamovu hodnotu pro firmu.

Mladý muž se zvedl od práce, odvážně se svému šéfovi podíval do očí a řekl: „Sire, natahovat se snad dá vaše hedvábí, ale v žádném případě ne moje svědomí!"

Bůh odměnil Adama Clarka za to, že představil tak konkrétně své svědomí před světem; vzal jej z obchodu s textilem a dal mu schopnosti napsat komentáře k biblickým knihám.

Každý z nás je vystaven stálému pokušení „natahovat hedvábí". Řád noclehárny je možné překročit, aniž si toho někdo všimne. Na přestupky proti společenskému pořádku se většinou nepřijde. Takovým přestupkem může být například ošizený pracovní výkon; můžeme práci nenápadně natáhnout nebo každou šestou minutu nepracovat, když nás zaměstnavatel platí od hodiny.

Svědomí se může snadno naučit natahovat se hrou otázka — odpověď nebo pokušením. Vrácené daně z příjmu už otupěly mnohé hlasitě protestující svědomí. Vyhlídka snadno si přivydělat několik korun je pro ten náš monitor (tj. svědomí), který nám Bůh daroval, často lákavá. Prostě se nedovedeme ovládnout.

Na technických školách se učí, jaké napětí v tahu snesou různé kovy. Lékařská věda studuje, jakou zátěž vydrží lidský mozek. A v každé škole života se můžeme setkávat s tím, jak pružné je naše vlastní svědomí.

Příliš často si myslíme, že naše obvyklá a oblíbená nepoctivost rozčilí nanejvýš našeho šéfa. Nejzhoubněji však takové jednání působí na náš vlastní charakter. Stálé zatěžování svědomí je zbavuje jeho pružnosti. Ubohé, ublížené svědomí se stává zbabělým a nakonec i spolupracuje se zlem.

Nejhorší na tom však je, že ztrácíme cit pro všudypřítomného Boha, pro Boha, který vidí všechno, co děláme, který slyší všechno, co říkáme, pro Boha, který zná každý motiv našeho srdce. Ve stejné míře, jak se zmenšuje naše zorné pole pro Boha, uvadá i naše duše; náš život ztrácí svou záři, stává se nesmyslným a zakrňuje.

Pavel se cvičil, aby měl každého času před Bohem i před lidmi svědomí bez úhony (Sk 24,16). Nabádal Timotea, aby střežil víru a dobré svědomí (1Tm 1,19). Všimněme si: víru a dobré svědomí. To první je bez toho druhého pokrytectvím.

Proto bychom měli vždycky usilovat o to, abychom si uchránili citlivé svědomí! Měli bychom měřit svůj duchovní stav podle toho, jak jednáme ve tmě, tehdy, když nás nevidí oko žádného člověka. Měli bychom být raději připraveni zemřít, než lhát. Raději bychom měli jít do nebe s čistým svědomím, než zůstat tady na zemi se špatným.

Dary

Podle jakých principů se rozhodujeme, kam dávat své peníze, kterými chceme podporovat Boží dílo? V dnešní době to není příliš snadné, protože prosby o pomoc přicházejí z tolika stran. Lidé v rozhlasových stanicích, roztomilí sirotci, evangelisté, věrní misionáři a pionýři doma — mám-li jmenovat jen několik nouzových volání, která k nám denně doléhají.

Je víc než jasné, že by naše dary měly být vedeny Duchem jako odpověď na vážnou modlitbu víry. Je zrovna tak samozřejmé, že nejprve bychom měli dát Pánu sebe sama a teprve pak své peníze (2K 8,5). K tomu existuje několik ukazatelů, které nám mohou pomoci nasměrovat naše rozhodnutí podle Boží vůle.

V první řadě jsme zavázáni vůči našemu vlastnímu sboru. Jestliže užíváme jeho výsad, měli bychom být připraveni nést spolu s ním i jeho úkoly a podporovat evangelizační činnost na vnějším

i vnitřním poli. Někteří jsou toho názoru, že všechny peníze, které chceme věnovat, by mělo dále rozdělovat místní shromáždění. Snad to vypadá jako krajnost, ale dávat peníze na kdejaký extravagantní, populární evangelizační podnik je právě tak extrémní.

Zvláštní povinnost máme vůči těm, kteří se snaží v souladu s novozákonními principy vybudovat sbor mezi pohany. Jestliže opravdu věříme, že sbor je Božím nástrojem na zemi, jímž Bůh rozšiřuje svou církev, pak bychom měli prokazovat věrnost těm, kteří spolu s námi pracují podle novozákonního vzoru na Božím království.

Před několika lety navštívil jeden bohatý bratr na cestě na dovolenou jiného bratra, který se tam lopotil coby pionýr. Když viděl maličké shromáždění, pomyslel si: „Pro pána krále, Bude, tvou prací to tady vůbec nespěje kupředu. Já dávám své peníze raději úspěšnějším podnikům jako třeba...," a jmenoval jakousi mládežnickou iniciativu, při které se něco pořádného — okatého — dělo. Bud řekl, že tento zážitek snad nejvíce ochromil jeho elán dále pracovat.

Jestliže věříme novozákonním zásadám platným pro církev, pak máme také podporovat ty, kteří podle nich jednají.

Dále si myslím, že máme zvláštní zodpovědnost vůči těm, kteří vyšli ve víře, bez finanční podpory, jejichž oči jsou zaměřeny jen na Pána, a kteří své potřeby nevytrubují všude okolo. Křesťanské žebrá-

ní se programově stalo uměním. Prodávají se seznamy adres dobrých, věřících dárců, uplatňují se emocionální výzvy, které mají zasáhnout nejprve srdce člověka a pak vyprázdnit jeho peněženku. Mám zvláštní místo, kam odkládám žebravé dopisy — denně je vyhazuji.

Když dáváme peníze nějaké křesťanské organizaci, máme právo se dozvědět, kolik peněz z našeho daru pohltily všeobecné výdaje a kolik z nich dostaly hladovějící národy. Několik známých evangelistů, kteří nás srdceryvně vyzývají, bydlí v královském přepychu a chodí od jednoho luxusního hotelu ke druhému. A to všechno ve jménu toho, který se sám stal dobrovolně úplně chudým!

Máme také právo dozvědět se, zda naše peníze byly vynaloženy rozumně a účinně. Čas od času se křesťané nechají ošálit nějakým nesmyslným projektem. Věci, které by samy o sobě byly dobré, jsou často nepřátelé toho nejlepšího.

Určité křesťanské podniky slibují uveřejnění jmen dárců. Už to samo by pro nás mělo být dostatečným důvodem nikomu nic nedávat. „Ale ty když almužnu dáváš, nechť neví levice tvá, co činí pravice tvá, aby almužna tvá byla v skrytě, Otec pak tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.“ (Mt 6,3-4)

A ještě něco! Nevyjadřuji se o dávání peněz lidem z rozvojových zemí, kteří chodí u nás od shromáždění ke shromáždění a prosí o finanční podporu. Často tak přicházejí o možnost účinně sloužit mezi vlastním lidem, protože jsou lépe finančně

situovaní. Domácí pracovníci by měli být podporováni domácími sbory. Chceme-li pomoci, můžeme své dary vždy předat prostřednictvím spolehlivých misionářů, kteří nejlépe znají místní poměry.

Možnost snížit si základ daně není správný motiv pro peněžní dar. Přesto bychom měli vědět, která práva nám v tomto ohledu přiznávají zákony naší země. Tak můžeme v USA dávat na dílo Páně až 30 % hrubého příjmu nezdaněně, v Německu je to toho času 5 % hrubého příjmu, v České republice až 10 %. Není to žádná zvláštní ctnost, když dáváme státu peníze, které ani nežádá, a ony mohou pomoci věčnému požehnání druhých.

Těmito jednoznačnými ukazateli není ještě zdaleka téma „Kam dát své peníze" vyčerpáno, ale snad jste díky těmto podnětům získali novou představu o naší odpovědnosti v této oblasti.

Oblékání

Většina lidí žije pro jídlo a oblečení. Jejich malý život se točí jen kolem této osy. Denně chodí do práce, aby vydělali peníze, které potom dávají právě na tyto věci. Proto není zarážející, že většina obchodů prodává právě potraviny nebo oblečení.

Ježíš učí své učedníky, aby se těmito věcmi příliš nezabývali. Křesťan má důležitější poslání. Má zde hájit zájmy svého Pána. Postaví-li Boha na první místo, Bůh se postará o jeho životní potřeby.

Když není křesťan bdělý, brzy pozná, že množství času i peněz, které věnoval oblečení a jídlu, lavinovitě roste. Je potřeba stálé bdělosti a disciplíny, aby tyto oblasti života křesťana zůstávaly pod vládou Ježíše Krista.

Podívejme se, co říká Nový zákon o tom, jak by se měl křesťan oblékat. Dvě nejdůležitější místa nacházíme v 1.listu Timoteovi a v 1.listu Petra:

„Takž i ženy, aby se oděvem slušným s stydlivostí a s středmostí ozdobovaly, ne křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem, aneb perlami, aneb drahým rouchem, ale (tak, jakž sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnosti) dobrými skutky." (1Tm 2,9-10)

„Kterýchžto (žen) ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v zplétání vlasů, a províjení zlatem, aneb v odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýž před oblíčejem Božím velmi drahý jest." (1Pt 3,3-6)

I když se tato místa obracejí k ženám, obsahují zásady, které platí pro všechny — ženy i muže. Jak vypadají některé z těchto principů? První otázkou, na kterou je kladen důraz, je otázka výdajů. Kolik peněz dáváme na oblečení? Je to všechno opravdu nutné? Nemohli bychom ty peníze použít jinak?

Z 1. dopisu Timoteovi jasně vyplývá, že se nemáme oblékat draze — „ne drahým rouchem". Zde nejde o to, zda si to můžeme dovolit nebo ne. Pro křesťana je hříchem dávat peníze za drahé oblečení, protože to zakazuje Boží slovo.

Ale nedovoluje nám to ani lidský soucit. Zoufalá situace mnoha národů na celém světě, jejich nezměrná duchovní i tělesná potřeba nám dává jasně najevo, že by bylo tvrdé a bezcitné dávat nepotřebné peníze na oblečení.

Toto se nevztahuje jen na kvalitu oblečení, které kupujeme, ale také na množství. Mnohé z našich skříní vypadají jako miniaturní vydání butiků a obchodů jako je Etienne Aignes nebo Betty Barkley. Když jedeme na dovolenou, je na zadním sedadle našeho vozu úplná paleta obleků, košil nebo šatů, která by mohla dělat konkurenci vzorkové kolekci obchodního zástupce.

Proč tolik utrácíme? Není příčinou naše hrdost? Vždyť nám tak dobře dělají komplimenty o našem vkusu a elegantním vystupování. Ale co ten druhý hlas, který nás potichu napomíná: „Zboží vaše shnilo, a roucho vaše zmolovatělo... Shromáždili jste poklad ku posledním dnům... Rozkoš jste provodili na zemi a zbůjněli jste, vykrmili jste srdce svá jako ke dni zabití.“ (Jk 5,2-5)

A přece je otázka peněz zásadou, kterou bychom se měli nechat vést. Druhou zásadou je skromnost. Pavel píše: „...ve skromném zevnějšku“. Smysl tohoto výroku je „zdrženlivě“.

Mimo jiné má oblečení také za úkol zakrýt nahotu člověka. To byl přinejmenším jeho původní účel. Ale dnes se zdá, že trend jde opačným směrem. Neboť oblečení je většinou udělané tak, aby tělo více odkrývalo než zakrývalo. Takovým způsobem

se člověk honosí svou hanbou. Není divu, že to dělají nevěřící lidé, ale je šokující, když je křesťané napodobují.

Skromný zevnějšek znamená také upravenost, tedy že by křesťan neměl chodit špinavý, neupravený a nedbale oblečený. Měl by spíše nosit věci, které mu sluší a které jsou v dobrém stavu.

Všeobecně by se měl člověk vyhýbat každému druhu oblečení, kterým na sebe upoutává pozornost; proto zde na světě nejsme.

Člověk není na zemi jako okrasa, ale jeho životním úkolem je být plodnou ratolestí na vinném kmeni.

Pozornost můžeme upoutávat různými způsoby: Staromódním nebo nápadně fádním, jednoduchým oblečením, křiklavými barvami nebo zvláštními kombinacemi — všeho toho bychom se měli vyvarovat.

A nakonec by se měl křesťan — zvláště mladý věřící — vyhnout vzrušivému oblečení jakéhokoliv druhu. Už jsem mluvil o módním trendu odhalování. Šaty však mohou zakrývat celé tělo, a přesto svádět k hříšným žádostem. Dnešní móda nemá za cíl povzbuzovat k duchovnímu chování. Naopak — vyjadřuje postoj naší doby prostoupený sexem. Měli bychom mít pevnou zásadu nikdy nenosit oblečení, které by mohlo vzbuzovat žádostivost, nebo které může ostatním komplikovat snahu vést život podle Kristových představ.

Hlavním problémem přirozeně je, že ve společnosti je velký tlak na přizpůsobování se okolí. Bylo tomu

tak vždycky a nelze čekat, že by se to změnilo. Křesťan potřebuje mnoho síly, aby odolal výstřednostem, aby plaval proti proudu veřejného mínění a mohl se oblékat tak, jak nám to naznačuje evangelium. Chceme-li, aby Kristus byl Pánem i v našem šatníku, pak s tím nebudeme mít problémy.

Sociální uvědomění

Dnes si mnoho lidí stěžuje, že církev ztratila sociální uvědomění. Evangelikálním křesťanům se předhazuje, že se příliš málo angažují v reformních hnutích. Často se nám vyčítá, že by křesťané měli stát v první linii v boji za lidská práva, politickou integritu a odzbrojení. Když nevystupujeme zcela energicky proti komunistům nebo fanaticky nepodporujeme kandidáty konzervativní strany, pak se někomu zdá, že v naší víře něco nehraje.

Toto stanovisko je úplně absurdní. Je prostě satanovým trikem, aby naše pohledy odvedl od důležitých věcí k vedlejším. Je to satanova metoda, jíž vede církev na světskou úroveň a věřící připravuje o sílu.

Největší dobrodiní, které může křesťan společnosti prokázat, spočívá v tom, že jí zprostředkuje Krista jako jedinou naději člověka.

Znovuzrození nelze ničím nahradit. Politika, vzdělání a sociální reformy v posledních stoletích dosta-

tečně prokázaly svou bezmocnost změnit lidskou přirozenost. Z jakého důvodu má křesťan dát jedinou spolehlivou metodu ve prospěch těchto mdlých a bídných živlů (Ga 4,9)?

Apoštol Pavel si počínal lépe, než aby věnoval svůj čas politickému hnutí za zrušení otroctví. Kázal pravé evangelium v čas i ne v čas a otroctví skoro zcela zmizelo.

Kdybychom si s plnou vážností uvědomovali své křesťanské poslání, stáli bychom vysoko nad bezcennou politikou tohoto světa. Kdyby byly Boží myšlenky o poslání církve našimi myšlenkami, nevydávali bychom se v tělesné reformní snahy lidí.

Kdybychom si skutečně vážili hodnoty a moci Božího slova, nikdy bychom se jí nevzdávali kvůli nějaké slabší zbrani.

Dnes je Božím cílem povolat si pro své jméno lid z pohanů. (Sk 15,14)

Ceníme si výsady, že smíme spolupracovat na uskutečnění těchto Božích cílů. Ale copak má naše spolupráce spočívat pouze v tom, aby se pohané cítili ve svém zatracení a nicotnosti ještě lépe? Máme jim ulehčit jejich pozemskou přítomnost? Neměli bychom je raději seznámit s Tím, který zemřel, aby je vysvobodil z tohoto současného zlého světa a jejich duše navždy zachránil (Ga 1,4)?

Křesťané jsou na této zemi cizinci a poutníci. Jdou cizí zemí, ale jsou na cestě domů. Na své cestě světem však nemají na sebe přijímat jeho charakter, ale spíš svým svědectvím získávat ostatní pro Krista

a pro věčný život. Křesťané skutečně zůstávají své společnosti něco dlužni. Jsme dlužníky všech lidí (Ř 1,14). Nejlépe tento dluh splatí křesťan, který využije svůj čas k tomu, aby druhé získával pro Krista. Opravdu vykoupený, Duchem naplněný křesťan je tím největším požehnáním, které společnost může dostat.

Náš vzor

Jedním z nejvznešenějších principů duchovního života je skutečnost, že my děti svědčíme o svém vzoru. Přísloví „Jaký otec, takový syn" se nevztahuje jen na podobu tělesnou, ale i na duchovní charakter.

Když je v mém životě nějaké tmavé místo, nějaká pravda, které jsem se ještě nepodvolil, určitě nemohu svému chráněnci v této oblasti pomoci. „Zdali může slepý slepého vésti?" (Lk 6,39)

Přece nemohu očekávat, že moji žáci přerostou mou úroveň (ačkoli to — Bohu dík — mnozí dělají). Všeobecně však platí: „Neníť učedlník nad mistra svého, ale dokonalý bude každý, bude-li jako mistr jeho." (Lk 6,40) Když má můj žák v oku mrvu neposlušnosti, mohu mu ji sotva vyndat, mám-li ve svém vlastním oku trám tvrdohlavosti.

Učitel, který vede život plný obětavé poslušnosti vůči jasným příkazům Písma, zanechá po sobě ta-

kové rysy na svých žácích. Avšak právě tak následovníci přeberou můj sklon zavírat před Boží vládou oblasti svého života.

Totéž platí pro život v rámci křesťanských společenství. Mladí lidé mají zvláštní schopnost napodobovat jednání a mluvení starších křesťanů. Stav jejich duchovního barometru je rozhodující měrou ovlivňován jejich okolím.

Totéž platí i o metodách křesťanské práce doma i v zahraničí. Ti, kdo nově uvěří, nejsou většinou tak originální. Dívají se na nás, abychom jim ukázali, jak se mají chovat. Když na nás vidí vybledlou, ošoupanou kopii originálu, trpí tím Kristovo dílo neuvěřitelným způsobem.

Všichni chceme, aby mladí věřící bratři a sestry žili k Boží cti a v posvěcení. Děsí nás, jak jsou pro ně důležité hmotné věci a jak jsou apatičtí vůči duchovním pravdám. Asi nás ani nenapadlo, že bychom právě my mohli být tou největší a jedinou překážkou, proč vedou život tak málo odevzdaný Kristu. Když ale budeme my starší žít nadšený křesťanský život, můžeme očekávat, že i tito „nezralí výrostci" prožijí obrat ve svém životě.

Vyznávám, že se mě tato skutečnost o předávání duchovní podoby velice hluboce dotkla a vyburcovala mne. Stále mám na mysli otázku: „Máš radost z toho, že plodíš takové učedníky, jako jsi ty sám?" A toužím stále více po tom, abych jim směl vykládat tento verš, který mě ve službě vždycky vážně oslovil: „Buďte moji následovníci." (1K 4,16)

Když Ježíš přišel do mého domu...

Všechno začalo tím, že jsem pozval jednoho mladého následovníka Pána Ježíše k sobě domů, aby u mne během svého pobytu ve městě bydlel. Tento mladý muž pro Krista opravdu hořel, plně se mu vydal. Každá nitka jeho bytosti byla zasvěcena Pánu. Ve společnosti druhých lidí to nebylo vždy příjemné. Když jsem zaparkoval auto před domem a šli jsme ke dveřím, řekl: „Bude zajímavé bydlet v domě muže, který napsal ‚Pravé učednictví'."

Při těch slovech mě polilo horko. Hned jsem začal v myšlenkách procházet různé pokoje svého domu a přemýšlet, co tam asi uvidí. Ptal jsem se sám sebe, jestli v mých věcech uvidí přímý vztah ke Kristovu království, nebo je bude považovat za nepotřebný luxus, který prozrazuje mou zatvrzelou lhostejnost vůči současnému hroznému stavu světa. Můj klid byl vážně narušen.

A zatímco jsem odemykal dveře, pomyslel jsem si: „Proč přemýšlet o tom, co tento mladý muž asi uvidí? Tím, komu se máš líbit, je Pán Ježíš. A On vidí tvůj dům stále. Co v něm vidí každý den?"

Vzpomněl jsem si, co jednou řekl F. W. Grant: „Není lepší způsob, jak něco otestovat, než podívat se, jak to vypadá v Jeho přítomnosti." A bylo mi nevolno ještě víc.

Všechno šlo ráz na ráz. Začal jsem si představovat, že přijímám do svého domu samotného Pána Ježíše. Můj host mi nebyl odevzdaným učedníkem, ale samotným Mistrem. Dnes nebyl jen mým Pastýřem a Zachráncem, ale i tím, kdo mne zkoumá. V Jeho přítomnosti jsem viděl věci tak, jako nikdy předtím.

Ještě než projdeme domem, musím asi poznamenat, že ne všechny popsané věci se opravdu v mém domě nacházely. Ale záměrně jsem vše vylíčil tak, abych vytvořil pokud možno celkový obraz toho, co by mohl Pán Ježíš vidět v „normálním" křesťanském domě.

Pracovna

Domovní dveře jsou otevřené a my vcházíme do prostorné pracovny. Přímo před námi stojí můj milovaný psací stůl — pravý chippendaleovský – cenná starožitnost. Na něm ležely mé vkladní knížky, akcie, cenné papíry a pojištění. Dnes ráno jsem je vyndal z trezoru ve stěně, abych si je prohlédl. Když mi proklouzávaly mezi prsty, plnilo mě to určitým pocitem bezpečí v tomto nejistém a nestálém světě.

To pochopí snad každý. Ale když jsem tak najednou musel opustit dům, nějakou hloupou náhodou jsem je nechal ležet na psacím stole.

A ještě pořád tam ležely, což mě rozčilovalo, protože k tomu stolu přicházel Ježíš. Ještě něco stálo na stole — globus a vedle něho můj oblíbený kalendář s biblickými verši. Byla to zvláštní náhoda, že text pro tento den byl právě z Matouše 6,19-21: „Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou. Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše."

Nějak mi ta neúmyslná prohlídka mého bohatství připadala trapná. Proto jsem rychle shrábl své poklady a uložil jsem své srdce zpátky do trezoru. Když jsem se vrátil k psacímu stolu, Pán Ježíš tam stál a díval se na globus, na němž zamyšleně pozoroval různé kontinenty a země. Aniž by cokoliv řekl, zmocnila se mě otázka, co by tyto moje „jistoty" mohly udělat pro šíření evangelia ve světě. Byl jsem si jist, že zatímco sledoval globus, nelámal si tak příliš hlavu zeměpisnými hranicemi, jako spíše lidskými dušemi, za které na Golgotě zemřel. Potom se podíval na mne a řekl: „Žiješ vírou?"

Vždycky jsem si o sobě myslel: Copak nejsem aktivní na Božím díle? Copak jsem nevycházel s velmi skrovnými příjmy? Začal jsem koktat nějakou omluvu. Nezdálo se, že by na něho dělala dojem. Zeptal se: „Jak dalece se tvůj život vůbec liší od

života dnešního běžného obchodníka? Ty i on si něco ukládáte na zlé časy. Vaše bezpečí je vlastně závislé na hmotných věcech. Liší se vaše životy alespoň v něčem? Nežijete oba spíše podle vidění, a ne podle víry?"

Jestliže se díval na věc tímto způsobem, musel jsem samozřejmě uznat, že má pravdu. Byl to pro mě docela šok, když jsem si uvědomil, že v tomto ohledu se můj život v žádném případě neliší od života mých neobrácených známých.

Nad stolem visela moje vyznamenání a diplomy. Zasloužil jsem si je svou pilnou prací. Jak hrdý jsem byl na to, v kolika směrech jsem byl tak vynikající! To znamená — byl jsem hrdý, dokud mi neřekl: „Proč ses hnal za všemi těmi poctami?" To bylo všechno, co řekl.

Nikdy předtím mě nenapadlo, jak intenzivně jsem pro sebe hledal velké věci. Ale pak jsem si vzpomněl na slova Jeremiáše: „A ty bys hledal sobě velikých věcí? Nehledej!" (Jr 45,5) V tom okamžiku jsem si vzpomněl, co jednou řekl Rudyard Kipling (autor „Knihy džunglí", „Kima", aj., nositel Nobelovy ceny za literaturu — pozn. překl.) své absolventské třídě na Mefillově univerzitě: „Když procházíte životem, nehoňte se za slávou, penězi nebo mocí, protože jednoho dne předstoupíte před muže, pro kterého tyto věci neznamenají nic, a pak najednou poznáte, jak jste chudí." V tomto okamžiku jsem si všiml, že jsem tohoto muže potkal a poznal jsem, jak žebrácky jsem chudý.

Koupelna

Když jsme procházeli chodbou, zalétl jsem pohledem do koupelny. Viděl jsem všechny ty toaletní potřeby, lahvičky, skleničky a dózičky. Všechny ty drobné přístroje a kdeco. Můj elektrický zubní kartáček visel vedle lékárničky. Byl pro mě vždycky samozřejmostí. Ale teď jsem se divil sám sobě. Normální ruční kartáček by svému účelu sloužil stejně dobře. A díky cenovému rozdílu by někdo mohl slyšet evangelium v daleké Malajsii. Nikdy dříve mě to nenapadlo. Zdrtilo mě poznání vlastní nicotnosti. Kdybych tak mohl padnout jako mrtvý k Jeho nohám jako Jan. Tento zážitek byl prostě zdrcující.

Jídelna

Šli jsme do jídelny a naštěstí zde nebylo nic zvlášť trapného — nic kromě stříbrného servisu na příborníku. Znepokojilo mě to, protože jsem si nedávno přečetl v jedné z knih A.T. Piersona: „V křesťanských domovech je přibližně takové množství zlatého a stříbrného nádobí a dalších zbytečných ozdůbek, které by stačily k výstavbě flotily okolo 50 000 lodí, k tomu, aby se naložily Biblemi a misionáři, aby v každém zapomenutém koutě vzniklo shromáždění a během několika let se ke každému člověku dostalo evangelium."

Aniž by řekl slovo, pokýval Ježíš hlavou jakoby na znamení souhlasu s mými myšlenkami.

Na stole nebylo samozřejmě žádné jídlo, nic než ozdobné dečky. A přece jsem nemohl jinak, než si vzpomenout na slavnostní obědy, kdy jsme seděli za tímto stolem a jedli a jedli, až nám bylo špatně. Pak jsme se dovlekli do nejbližšího křesla, abychom si odpočinuli od násilné námahy a čekali na večeři.

Najednou jsem si uvědomil, že v zemích, kde je kaloricky náročné jídlo neznámé a odtučňovací diety absurdní, umírá denně sedm tisíc lidí hladem.

A když tu tak Pán Ježíš stál, přemýšlel jsem o tom, že často mluvil o půstu, ale já jsem tyto verše vždycky odkládal do šuplíku příběhů z jeho života, pro nás dnes nebyly použitelné. Ale teď už jsem si nebyl tak jist. Možná to, co říkal, myslel doopravdy.

Ložnice

Nebylo ode mne prozřetelné nechat otevřené dveře šatníku. Vypadalo to jako obchod s textilem v malém. Od stěny ke stěně obleky, kabáty a košile. Ve skutečnosti jsem je všechny nepotřeboval, ale nějak to lichotilo mému Já. Byl to vždycky příjemný pocit, když si lidé o mém oblečení vyměňovali lichotivé poznámky.

Pán Ježíš mi neřekl nic. Nebylo to důležité. Jeho přítomnost stačila. Nahoře ve skříni ležela spousta ozdůbek a různých tretek, během svého vzdělávání a výchovy jsem se přece naučil vážit si hodnot.

Teď jsem se ptal sám sebe, komu by se tyto věci dostaly, kdybych měl dnes v noci umřít? Nikdy mě nenapadlo dát je na dílo Páně. Najednou jsem si vzpomněl, jak jsem dostal tlustou obálku od jedné vdovy-křesťanky. Vybalil jsem trochu vatového papíru a vypadl diamantový prsten. V dopise stálo: „Pán Bůh se mnou o tomto prstenu mluvil. Je to můj nejcennější majetek, ale chtěla bych mu jej dát. Dejte jej, prosím, na dílo Páně."

Když jsem se zabýval těmito myšlenkami, všiml jsem si verše na stěně, který jsem vyhrál v nedělní škole v soutěži v učení se veršíků nazpaměť. Zněl: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého." Přemýšlel jsem o všech těch šatech, špercích a sobeckém vyhazování peněz. A pak — „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého."

Obývací pokoj

Šli jsme dále do obývacího pokoje. V rohu stála moje golfová výstroj. Pán poznamenal: „Ty hraješ golf?" Tato otázka mi stačila k tomu, abych začal s přednáškou o nejjemnějších detailech hry. Sám jsem byl překvapen, jak důkladně a podrobně se v golfu vyznám. Ale když jsem se vymluvil a Ježíš neřekl vůbec nic, začal jsem o tom přemýšlet jinak. Ptal jsem se sám sebe, proč nesděluji také tak nadšeně a horlivě ostatním lidem evangelium. Položil jsem

si i otázku, zda jsem měl vůbec právo spotřebovat tolik času a peněz na honění se za malým bílým míčkem.

Na stole ležel deník — deník z mé nedávné cesty do Athén. Byla to nádherná dovolená. Samozřejmě jsem ji mohl zdůvodnit vztahem Bible k Athénám. Návštěva Akropole, Areopagu a Parthenonu byla nezapomenutelným zážitkem.

Když jsem přijel domů, stalo se mi něco zvláštního. Jeden přítel se mě zeptal: „Měl jsi v Řecku nějaké ovoce?" Vyprávěl jsem mu o pomerančích, grapefruitech a výborných hroznech. Ale on myslel něco úplně jiného — měl na mysli ovoce nesení evangelia. Získal jsem nějaké duše pro Krista?

Teď jsem si dělal výčitky, že jsem tam jel jako turista a ne jako ten, kdo má táhnout lidi k Pánu Ježíši Kristu. Zprotivil jsem se sám sobě. Uvažoval jsem, že Pavel také navštívil Athény. Když pozoroval lidi hluboce zabředlé do modloslužby, jeho duch se rozněcoval. Necestoval s cestovní kanceláří Touropa. Usiloval o duše. S jak docela jiným cílem jsem tam byl já!

V obýváku byly ještě staré hodiny. Když u nich stál Ježíš, jejich tikání mi připadalo hlasitější než kdy dříve. Zřídkakdy jsem si uvědomoval, jak plyne čas. Hlavou mi probíhaly všechny schůzky, které se v obýváku konaly — tlachy, plané povídání a promrhané večery — tolik žvanění, ale nic nemělo věčnou cenu.

Srdce mi bilo, když Ježíš přistupoval k televizi. Měl jsem strach, co řekne. Ty hodiny, které jsem promrhal u nesmyslů v pohybujících se barvách a trapných, dvojsmyslných vtipů! Televize bezpochyby přinesla do mého domu svět. Ježíš neřekl nic. Neřekl, že to bylo špatné, neřekl, že to byl hřích. Neřekl vůbec nic, a ze mne to udělalo ještě většího ubožáka, než jsem byl dosud.

Když jsem tam s Pánem stál, viděl jsem věci tak, jako nikdy předtím. Záclony — jak bych mohl zapomenout na to malé jmění, které je v nich skryto! Prohledal jsem všechna nákupní centra v okolí, abych dostal právě takové, které by ladily k nábytku a koberci. Klavír — a ty pěkné večery písní, které jsme u něho měli. Jednou zpívali mladí bratři a sestry a ptali se, jestli někdo nemá nějaké přání. Přál jsem si tu krásnou starou píseň „Jsem zde jen poutníkem, který bydlí ve stanu" a slyšel jsem, jak nedávno obrácený mladý bratr se zdviženou rukou říká: „A jaký stan!" Nevím proč, ale začal jsem přemýšlet o starozákonním milostivém létě. Každého padesátého roku se vlastnictví vracelo původnímu majiteli. To znamenalo, že čím blíže bylo milostivé léto, tím více ztrácel majetek na trhu na ceně. Udělal jsem duchovní inventuru svého bohatství a poznal jsem, že jeho cena pro mě ustavičně klesá, vždyť se blížíme příchodu Pána Ježíše. Dnes bych jej mohl použít pro šíření evangelia, zítra by pro mne už mohlo být bezcenné.

Mé úvahy přerušil můj dotěrný pomořanský jezevčík, který přiskákal do pokoje. Kdyby raději byl nechodil. Stále jsem se zlobil kvůli účtu, který jsem musel zvěrolékaři platit za očkování. Vždycky jsem si myslel, že nemusí být drahé držet si psa. Ale tenhle byl problematický — žral jenom sekanou a nejdražší značky psího žrádla. Byl jsem si jist, že by na mnoha místech země mohli žít lidé z toho, co mě stálo vydržování tohoto zvířete. Můj host všechno registroval — a neřekl nic.

Naproti v rohu jsem uviděl svou sbírku poštovních známek — známky vydané Izraelem. Pomyslel jsem si: „Ježíš bude rád, že se zajímám o Izrael a jeho prorocký význam."

Ale najednou jsem se zamyslel, oč více by se dosáhlo tím, kdybych známky prodal a výtěžek investoval do evangelizační literatury. Do této chvíle jsem tu sbírku opatroval opravdu jako poklad, náhle jsem jej však přestal milovat. Na kávovém stolku ležel účet od vazače kytic. Poslal jsem na pohřeb pana Nováka kytici za pětistovku. Teď se mi zdálo nerozumné dávat tolik peněz za květiny, které vydrží tak krátce. Bylo by daleko lepší dát ty peníze na Bible. Ale na druhé straně — společenský tlak je silný — a já jsem si myslel, že musím být se všemi zajedno.

Jak se dalo očekávat, Pán přistoupil ke knihovně, aby si prohlédl mou sbírku knih. Byl jsem velmi hrdý na sebrané spisy Darbyho — čtyřiatřicet svazků vázaných v kůži. Abych řekl pravdu, málokdy jsem

je četl, ale propůjčovaly mi zdání učenosti a duchovnosti. Byly tam i jiné knihy, které jsem nikdy nečetl a pravděpodobně už nikdy číst nebudu. A jiné, které jsem četl, ale už je také nikdy číst nebudu. Když Pán pozoroval tyto knihy, napadlo mě, že bych měl opravdu některé z nich prodat a peníze použít na podporu díla Páně.

Garáž

Nechtěl jsem jít do garáže. Ale Pán byl už u dveří a určitě by si všiml mé nelibosti, kdybych jej zdržoval. Myslím, že není třeba popisovat, co všechno viděl — nové auto, plachetnici, sportovní výstroj. Bylo mi nevolno při pomyšlení na drahé sportovní nářadí, které jsem tu skladoval.

Konec prohlídky

Když jsme vyšli dovnitř na dvůr, Pán řekl — celkem jemně, jak se mi zdálo: „Jsi šťastný, Williame?"

Musel jsem odpovědět: „Ne, nejsem šťastný, Pane. Vím, že hmotné věci nemohou učinit šťastným. Nikdy nemohou uspokojit mé srdce. Ale to není jediný důvod, proč nejsem šťastný. Mému životu chybí síla. Zdá se, že ve mně něco brzdí proud tvé síly. A cítím se také vinen, že jsem promrhal tolik peněz pro sebe, když ještě polovina světa nikdy neslyšela, že jsi za ně zemřel."

Potom jsem řekl — a zdálo se mi, že celkem hrdinsky: „Pane, můžeš si vzít, co jen chceš. Dám ti všecko, co si budeš přát."

Ale On mě opravil: „Williame, nevezmu si nic. Ty musíš prokázat iniciativu. Ty jsi ten, kdo musí něco položit na obětní oltář."

Pokynul mi, abych si vedle něho sedl ke stěně. Pak mi soucitně řekl: „Něco bych ti chtěl říct, než odejdu. Totiž – žádný, kdo se nezřekne všeho, nemůže být mým učedníkem.

Neshromažďujte poklady na zemi. Shromažďujte své poklady v nebesích. Neboť tam, kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce. Williame, proč nezačneš žít obětavě pro šíření evangelia? Dávej, dokud tě to bolí. Pamatuj na to, co řekl David. Proč nezačneš žít vírou místo vidění?"

Hlavou mi vířily tisíce argumentů, proč to nebylo možné, proč to nebylo rozumné a praktické. Ale On mě předběhl a řekl: „Tvým úkolem je být poslušný mému slovu. Následky mi můžeš přenechat." A pokračoval: „Tvůj modlitební život je bez síly, protože vlastníš tolik majetku. Vstupuj do situací, kdy mi musíš důvěřovat. Pak tvůj modlitební život prožije obrození. A ještě něco, Williame. Často se za něco modlíš, ale vyslyšení té modlitby je ve tvé vlastní moci. A to je ve skutečnosti pokrytectví. Nepros Otce, aby udělal něco, co můžeš udělat ty sám. A nakonec ještě jedno – vzpomínáš si, co jsem řekl svým učedníkům o kříži? Celý život ses pokoušel zajistit se před utrpením a oběťmi. Vždycky, když se

na tvé cestě vynořil kříž, našel sis okliku. Vší silou jsi zkoušel zabezpečit svůj život. Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sám sebe, a vezmi kříž svůj a následuj mne."

To bylo všechno, co mi řekl. Pak odešel. A já jsem byl rád, že jsem se ocitl sám a mohl jsem jít na kolena.

Modlitba

Otče náš, prosíme Tě, prozkoumej naše srdce, abychom věděli, abychom opravdu věděli, kde dnes je. Vždyť ty jsi řekl, že naše srdce je tam, kde je náš poklad. Prosíme Tě, ó Bože, abys nás přivedl ke kříži, kde On byl chudý, ponížený, zbavený vší nádhery nebes, abychom my, Boží synové, spoludědicové Ježíše Krista, byli zbohaceni. My bychom odtud nechtěli odejít jako rebelové, ale jako zlomeni na kříži. Nechtěli bychom jít a odporovat Duchu Svatému, ale máme vroucí přání všechno odevzdat Kristu. Svůj život, své talenty, svůj jazyk, své srdce, své rodiny.

Chtěli bychom se umět modlit celým srdcem: „Všechno předávám Kristu, všechno mu odevzdávám." Pane, náš Bože, ty víš, že nejsme učedníky. Jsme tak daleko od pravdy, jenom prosíme, přijmi naše pokání a naplň nás Duchem svatým. Víme, Pane, že sami v sobě to nedokážeme. Byli bychom svými slabými pokusy jen zklamáni a odrazeni. Ale chtěli bychom

se modlit jako básník, který tvoří písně revoluce. Revoluce lásky, aby nás vytrhla z věku materialismu, ve kterém žijeme. Aby nás osvobodila z otroctví světáctví, které se na zemi rozšířilo rychleji než komunismus. Ó Otče, vyslyš naši modlitbu, abychom poznali, jak putoval On. Prosíme ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

George Verwer

Honba za větrem

„Vzdělání — velké zaklínadlo a podvod dnešní doby — nám namlouvá, že nás připraví pro život, a předepisuje se jako lék na všechno a pro každého, počínaje kriminalitou mladistvých a konče předčasným stárnutím.

Většinou však slouží jen k tomu, aby rozmnožilo hloupost, podpořilo samolibost a vystupňovalo lehkověrnost. Vzdělání vydá vaši poddanost všanc těm, kdo vymývají mozky, těm, kdo mají k dispozici tisk, rozhlas a televizi."

Malcolm Muggeridge

Mladí lidé vychovávaní věřícími rodiči jsou až příliš často vzděláváni pro svět místo pro Spasitele, pro peklo místo pro nebesa.

Když se dnes zeptáme běžné křesťanské manželské dvojice „Co je cílem vaší výchovy dětí?", pak nejčastěji odpovídají „dobré povolání", nebo „finanční nezávislost", nebo „schopnost uživit rodinu a udržet si určitý životní standard".

Snad se vyjadřují různě, ale v zásadě odpovídají stejně. Byli bychom rádi, kdyby se naše děti uplatnily. Nepřejeme si, aby je ve finanční oblasti někdo předstihl. Máme pevnou představu o tom, co je pro naše děti žádoucí, a tak na ně denně vyvíjíme tlak, abychom je dostali do tohoto schematu.

Chtěli bychom, aby studovaly na slavných vysokých školách, čím proslulejších, tím lépe. Rádi bychom, aby dostaly práci u firmy, která je v našem okolí vážená. Uvítali bychom, kdyby udělaly dobrou partii — s někým, kdo se těší určitému společenskému postavení. Byli bychom rádi, aby bydlely na krásném předměstí, poskytovaly dobrý obrázek rodiny a užívaly všech těch věcí, které nám jako mladým nebyly umožněny. Chtěli bychom, aby své sotvakdy volné večery a neděle věnovaly místnímu shromáždění.

Kteří rodiče ukazují svým dětem práci pro Pána jako životní cestu hodnou úsilí?

Kolik otců povzbuzuje své syny k tomu, aby odepsali všechny sociální jistoty, aby se vzdali komfortu a následovali misijního příkazu?

Kolik matek si přeje pro své dcery život služby a oběti Kristu?

V podstatě jsme ve svých životních nárocích zesvětštěli a v důsledku toho rodíme děti pro anděla smrti. Vychováváme generaci, která investuje nejlepší talenty pro veliké podniky, ale ne pro Krista. Pro peníze budou dělat to, co by nikdy neudělali pro Krista!

Univerzity

Tlak rodičů je citelný zejména tehdy, když je jejich ratolest v posledním ročníku gymnázia. Není pochyb, že bude dále studovat. Nikoho nezajímá, zda je toho schopna. Prostě musí mít vysokoškolské vzdělání. Ostatní mladí lidé ve sboru jsou přece také na univerzitě.

Jako by rodiče nikdy nenapadlo, jestli by snad jejich dítěti nebyla bližší práce manuální. A proč také ne? Vždyť povolání křesťana slouží koneckonců hlavně k tomu, aby si jím obstaral základní živobytí, takže nejvíce svého času a osobních darů může využít pro Krista.

Křesťan, který pracuje manuálně, může často dosáhnout tohoto cíle lépe než ten, kdo se ve svém povolání dostal dále a jehož životní elán vysává nejistá firma. Ale to nepomáhá. Rodiče jsou zcela proniknuti svou představou: „Bez vysokoškolského vzdělání dnes nemáš šanci." Pro jejich potomky nepřipadá v úvahu žádná jiná možnost.

Někteří otcové by pravděpodobně padli do mdlob, kdyby jejich syn nebo dcera přišli domů s tím, že se chtějí přidat k aktivnímu, dynamickému evangelizačnímu týmu. „Cože?" vykřikli by zděšeně, „promrhat nejlepší léta svého života?"

Znám mladého věřícího člověka, který šel ke spokojenosti svých příbuzných a přátel na známou univerzitu. Tam k němu Bůh promluvil a mladík dospěl k závěru, že zde se mu nedostane vzdělání, které by

potřeboval. Když příště přijel domů, řekl svému otci, který byl také věřící, že chce nechat univerzity a sloužit Pánu. Otec poznal, jak by takový krok zhatil všechny dobře promyšlené plány na úspěch jeho syna v budoucnosti. Několik hodin mu předkládal silné argumenty, jak by bylo nemoudré udělat něco takového. V podvědomí se otec obával i společenské poskvrny, která by následovala.

Nakonec se syn podíval otci přímo do očí a zeptal se: „Tati, chceš vůbec, abych sloužil Pánu, nebo ne?" To byl naštěstí konec otcova přesvědčování.

Mnozí rodiče, kteří sami nemají vysokou školu, jsou toho mínění, že jejich děti nesmí promeškat tuto příležitost. Pro mnohé je to slepé a nepředstavitelné trápení, které má za cíl společenský postup a nikoli duchovní blaho dětí.

Vysokoškolské vzdělání má své místo — u probodených nohou Kristových. Je oprávněné, když je přímým naplněním Boží vůle v životě konkrétního člověka. Ale je naprosto chybné ve chvíli, kdy směřuje k tomu, aby si křesťan udělal místo ve světě, nebo aby se hnal za mýdlovými bublinami pozemského úspěchu. Je oprávněné, když je cele zaměřeno na Boží plány, ale má cenu bahna, jestliže člověka odvádí od podstatného k vedlejšímu.

„Mám teď na mysli Henryho Martyna, absolventa cambridžské univerzity, obtěžkaného vyznamenáními, který se hnal za všemi poctami své univerzity — a přece v den svého triumfu cítil zvláštní prázdnotu: ‚Byl jsem moc překvapen, když mi

začalo být jasné, že to byla honba za větrem.' Ale bylo to milostivé překvapení, požehnané zklamání, způsobené Duchem svatým. ,Vál skrze ně Duch Páně' a vytoužená sláva zmizela jako zvadlá tráva. V tomto zklamání bylo mnoho Boží milosti, neboť teď byly oči Henryho Martyna* odvráceny od vysokoškolských vyznamenání a zaměřeny na povolání Boží, které vede k větší blaženosti. Když viděl Boží slávu, oči se mu dostatečně otevřely, aby viděl nezměrnost neobdělaných a ladem ležících Božích polí, zcela mu odevzdal svůj život a odešel do Indie." (J. W. Jowett)

V naší křesťanské kulturní oblasti je zřejmě naprosto v pořádku, když mladí lidé usilují o sportovní pocty. (Na severoamerických školách se sportu přikládá podstatně větší význam než u nás — pozn. překl.) Takový elegantní mladý muž, který přijde do prvního mužstva a dobude své univerzitě titul nebo přední místo v tabulce, má v sobě něco zvlášť sympatického. V některých druzích sportu jsou také skryta rizika. Možná náš milý mladý křesťan skončí sezónu s nataženým svalem, přeraženým obratlem nebo s tou či onou vykloubenou končetinou. No a? To je přece úplně v pořádku! Sádra je tady

* Henry Martyn (1781-1812) odjel po svém mimořádně úspěšném studiu na Cambridgi do Indie jako misionář, aby tam přeložil Nový zákon do urdštiny a perštiny.

k tomu, aby na ni každý naškrábal svůj autogram, a berle znamenají taky jistou slávu. Naučili jsme se s klidem filozofů čelit nehodám ve sportu.

Ale teď zase vážně — jsme stejně tak šťastní při pohledu na statečné hrdiny, kteří táhli do boje pro Krista, aby přinesli čest Spasiteli světa?

Jsme také tak filozofičtí, když jsou lidé pro Kristovo svědectví kamenováni? Jsme stejně tak hrdí, když v Bombaji konají velké pouliční shromáždění, jako kdyby hráli na zaplněném stadionu?

To je právě ten jemný rozdíl mezi „fanouškem" a „fanatikem". Na fotbale může divák fandit svému týmu až do ochraptění a my jej nazýváme „fanouškem". Ale když probdí celé noci na modlitebních shromážděních s Bohem, když každému, kdo jej potká, vypráví o Pánu (a přivádí své intelektuálnější bratry a sestry do rozpaků), pak se mu říká „fanatik". Naše vnímání hodnot je nějak pokroucené... ale hodně pokroucené!

Volání do zbraně

A co náš postoj k vojenské službě? Naši synové obdrží povolávací rozkaz a za chvíli jsou v uniformě. Proti tomu není co namítat, že? Jdou na vojnu, překonávají překážky z ostnatého drátu, plazí se po zemi pod palbou z kulometů a pochodují nekonečné kilometry. Možná se jednou dostanou na frontu... zákopy, krev, pach, bolest. Nemáme to rádi, ale

akceptujeme to. „C'est la puerre!" — „Taková je válka", jak říkají Francouzi. A když naši synové padnou v boji, pak řekneme: „Položili život za vlast." Proti tomu přece také není co namítat, když člověk položí život za vlast, ne?

Ale když je tohle správné, o co správnější je pak dát své syny Pánu Ježíši! S jakou nezištností bychom je měli povzbuzovat, aby se mu vydali do služby. Jak bychom jim měli ukazovat krásu života a smrti pro Božího Syna.

Nakolik bychom měli brát v potaz výzvu: „Dejte svoje syny, aby nesli radostné poselství, dejte své peníze, aby připravily jejich cestu, a dejte se sami do modlitebního zápasu. Pán vám mnohonásobně vynahradí to, co jste dali."

Žel, není tomu tak. Z mnoha matek by se staly neurotičky při pomyšlení, že by své děti ztratily na misijním poli. Když Isabela Kuhnová řekla své matce, že ji Bůh povolal do služby za moře, dobrá žena odpověděla: „Jen přes moji mrtvolu." A tak se skutečně stalo — přes matčinu mrtvolu.

Ve většině případů bychom raději viděli, kdyby naše děti přišly o život doma při nehodě než v cizině při službě evangeliu. Když jdou naši synové na vojnu, jednáme s nimi jako s národními hrdiny. Když chtějí jít do misijní služby, jak často narážejí na odmítnutí a výčitky?

Odkdy je umírat pro vlast čestnější než pro Vůdce našeho spasení? (Žd 2,10)

Postavení je vším

Jestliže naše děti našly dobré pracovní místo a jejich kariéra utěšeně roste, prožíváme příjemný pocit naplnění. Můžeme se stáhnout zpátky a odpočívat. Tisíci různými způsoby prozrazujeme své přesvědčení, že postavení je nám vším. Jeden příklad:

„Jak se daří vašemu Petrovi?"

„Děkuji, dobře, dělá opravdu pokroky."

„Co teď dělá?"

„No, je viceprezidentem oddělení kancelářských svorek u firmy Marný & Co."

„A co jeho duchovní život?"

„No, o tom nemohu moc mluvit. Nemá pro Boží věci tolik času, kolik by chtěl."

Přesně tak to totiž je! Dělá ledaco pro tento život, ale už zdaleka ne tolik pro život budoucí, který má opravdovou hodnotu!

Většinou je to právě takto: Petr je horlivý mladý muž se správným potenciálem pro Pána: Sotva začne pracovat ve své profesi, hned pozná, že má právě ty vlohy, které jsou potřeba pro management. Brzy je povýšen a dostane víc peněz. Samozřejmě, že firma očekává, že podá vyšší výkon. Klade vyšší nároky na jeho čas. Očekává, že bude ochoten jezdit na krátkodobé služební cesty.

S následujícími povýšeními pozná, o kolik času méně má na svou rodinu a na práci Páně. Nemůže se v místním shromáždění chopit systematické odpovědnosti, protože je často na cestách.

Někdy by nejraději se vším praštil a udělal něco, co přivádí ostatní přímo ke spáse duše, ale sedí v pasti. Jeho rostoucí rodina, nový dům, nové auto, to vše jej drží pod finančním tlakem. A pak musíme brát ohled na to, co řeknou lidé. On by to snad vydržel, ale pro jeho ženu by to bylo ještě těžší.

Firma má zvláštní schopnost využít až do krajnosti největší mužovu energii. Stále je pod nějakým tlakem. Konkurence je silnější, odbytové kvóty jsou vyšší a někteří jeho podřízení vrhají dychtivé pohledy na jeho post.

Jednoho dne dostane svou poslední zakázku. Překonal svůj vrchol, od nynějška to s ním jde dolů. Ruka se třese, nervy jsou pocuchané a on touží po stavu úplného pokoje a klidu.

Nejvíc jej trápí, že to nejlepší, co měl, dal firmě. Když jej už nepotřebuje, je odsunut se slavnostní hostinou na rozloučenou na slepou kolej. Pak lituje, proč to nejlepší nedal Pánu a své postavení nevyužil jako prostředek k tomu, aby zaplatil své výdaje. Chtěl bych zde říct, že *postavení není všechno!* Křesťané mají opravdu vyšší poslání, než aby strávili svůj život jako kariéristé v koncernu s krátkou životností.

Jenny Lindová opustila jeviště na vrcholu své kariéry. Když se jednoho dne objevila v Ostende s Biblí na klíně a pozorovala příliv a odliv i západ slunce, kdosi se jí zeptal, proč odstoupila ze svého trůnu v den své korunovace. Ukázala na otevřenou Bibli a řekla: „Měla jsem příliš málo času, abych mohla

přemýšlet o tomto." Pak ukázala na nádherné slunce — „a na to už vůbec nedošlo, a tak jsem se toho bez lítosti vzdala ve prospěch daleko většího života."

Když tedy svému postavení přisuzujeme takovou cenu, hraje církev vždycky druhé housle až po kariéře a svět zůstává bez evangelia. Ale pochopte mne správně! Neschvaluji lenost a lelkování. Vůbec si nemyslím, že mladí lidé se mají celý den flákat jako outsideři společnosti, popíjet colu a tu a tam se zapojit do nějaké misijní práce. V žádném případě! Jsem jednoznačně pro výnosné zaměstnání. Ale je to otázka priorit. Postavení je legální prostředek k získání denního chleba, ale existuje určitý bod, odkud se rostoucí nároky postavení musí podřídit nárokům Kristovým.

Síla dobrého příkladu

Mladí lidé nejsou hloupí. Naopak, umí velice dobře posoudit lidskou přirozenost. Čtou v dospělých jako v otevřené knize. Starší křesťané mohou snad o posvěcení, oddání se či připravenosti k obětem kázat. Mohou kázat o misijním poli a o tom, jak je důležitá služba pro Krista. Mladý člověk ale posuzuje jejich kázání podle toho, jaký vedou život.

Když vidí, jak odpovědní bratři kupí majetek, jak je u nich na prvním místě byznys a jak žijí v přepychu, pak se nemůžeme divit, když dělají totéž.

Možná si myslíme, že je naším nezadatelným právem stáhnout se po čtyřiceti letech práce do nečinnosti, ale pak nebuďme zklamáni, když budou naše děti pracovat s týmž cílem, zatímco svět jde do pekla!

Tisíc výmluv

Když jsou mladým lidem jasné Kristovy nároky, pak vytáhnou své rodiče do boje s vypelichanými teologickými argumenty. Jen několik příkladů: „Ale každý nemůže jít. Někdo přece musí hlídat břemena."

Toto úsloví o „hlídání břemen" (1S 30,24) je až příliš dobře známé. Ale pochybuji, že by David při těchto slovech chtěl, aby sloužila jako výmluva při neposlušnosti vůči jednoznačnému učení Pána Ježíše. Prakticky totiž neexistuje nebezpečí, že by ubylo pracovních sil pro hlídání břemen. Ta jsou výborně zabezpečena. I kdyby každý křesťan žil především pro Krista, i potom se Bůh na nebesích postará o všechny naše potřeby. Nikdo by nehladověl.

Druhá výmluva je: „Někdo přece musí zůstat bohatý, aby byli i bohatí zasaženi evangeliem." To však docela jednoduše není pravda. Pavel přišel do domu císaře jako vězeň. Obětavá služebná může velmi dobře oslovit bohaté, pro které pracuje.

„Pavouk rukama dělá, a bývá na palácích královských." (Př 30,28) Až příliš často je tento zaprášený

argument výmluvou, aby učedník mohl žít v lepších podmínkách než jeho Mistr. Někdo možná řekne: „Nezabývej se dílem Páně, dokud nebudeš jednoznačně povolán." Přitom zapomínáme, že do služby Páně jsme povoláni všichni. To je základ naší existence. Nebyli jsme sem postaveni jen jako pouhá ozdoba, nebo abychom vedli život, jehož středem jsme my sami. Naším skutečným povoláním je představovat lidem Krista. Nový zákon nikde nemluví o tom, že lidé jsou povoláni k tomu, aby se stali staviteli stanů, rybáři nebo koželuhy. Jsme povoláni k tomu, abychom byli svědky, naše činnost v zaměstnání má za cíl pokrýt naše náklady.

Poslední výmluvou je plačtivá prosba přecitlivělých rodičů: „Zůstaň doma, vyděláš mnoho peněz a podporuj jimi dílo Páně."

Zní to zasvěceně. Ale přitom se přehlíží skutečnost, že nejdůležitější potřebou dnešního křesťanstva jsou lidé plní Ducha. Z vlastní zkušenosti ve službě Kristu si myslím, že je poměrně lehké si vymodlit peníze, ale něco naprosto jiného je vymodlit si, aby se neochotní lidé nadchli pro dílo Páně!

Zpět k základům

Vštěpujeme svým synům a dcerám, aby hromadili bohatství; Kristus je ale volá, aby se všeho vzdali. (L 14,33)

Vštěpujeme jim, že není slušné být chudý; Ježíš říká: „Blahoslavení chudí, nebo vaše jest království Boží." (L 6,20)

Říkáme jim: „Měli byste zůstat doma a být úspěšní." Pán jim říká: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření." (Mk 16,15)

Říkáme jim: „Měli byste se starat o své zajištění zde na zemi." Spasitel jim říká: „Skládejte sobě poklady v nebi." (Mt 6,20)

Navrhujeme jim, že by měly jednat podle toho, co vidí (podle okolností — pozn. překl.). Slovo Boží jim říká, že mají jednat podle víry. (2K 5,7)

Je na čase, abychom ve světle následujících — a neodkladných — skutečností promysleli znovu své ctižádostivé plány pro své děti:

1. Všude na světě jdou lidé bez Krista do zahynutí.

2. My křesťané máme to, co potřebují — evangelium.

3. Když jim odpíráme slovo života, dopouštíme se trestuhodné nedbalosti, snad dokonce vraždy.

4. Nepatříme sami sobě. Jsme vykoupeni krví Pána Ježíše.

5. Nemáme právo na život, v jehož středu jsme my sami. Svůj život musíme žít pro Toho, který za nás zemřel a vstal z mrtvých.

6. Když chceme zachránit svůj život, ztratíme jej. Když jej ztratíme pro Něho, získáme jej, poznáme pravdu.

7. Za sto let bude mít cenu jen život, který jsme žili pro Krista.

Potřebujeme rodiče, kteří své děti vedou k tomu, aby se cele odevzdaly Kristu. Rodiče, kteří se neurazí, když jejich synové milují Krista více než otce a matku. Rodiče, kteří nezpanikaří, když jsou jejich dcery zatčeny, protože se bojí víc Pána Boha než lidí.

Rodiče, kteří svým životem i svými ústy dokazují, že největšího úspěchu v životě dosahuje člověk, který staví Krista na první místo.

Před několika desetiletími seděl jeden otec ve své pracovně, když někdo zaklepal na dveře. „Kdo je to?" zeptal se. „Já, Ed. Můžu s tebou chvíli mluvit, tati?" — „Pojď dál, Ede." Ed vstoupil, sedl si a po několika úvodních slovech řekl: „Tati, rozhodl jsem se, že přeruším své právnické studium, protože mi Pán ukázal, že mě chce v misii." Otec mu řekl: „Pojď, budeme se za to modlit." Tehdy tam na kolenou svěřil svého syna Bohu a slovu jeho milosti. (Sk 20,32)

Tím otcem byl dr. T. E. McCully. Jeho syn Ed šel do Ekvádoru a svůj život nechal na břehu řeky Curaray — zabit divokými Indiány kmene Auca. Když dr. McCully vypráví tento příběh, často ještě dodává: „Jak jsem dnes šťastný, že jsem neřekl nic, čím bych Eda odradil nebo zastrašil, když mi vyprávěl o svém povolání do misie."

<ethos> Časopis pro celou rodinu

Svou formou přináší evangelium o spasení v Kristu přitažlivě pro širokou veřejnost. Zabývá se etickou stránkou křesťanského života, mezilidskými vztahy, problematikou manželství, rodiny, výchovy, nabízí příběhy pro děti, povzbuzení pro staré a trpící lidi.
Rozsah 32 stran, formát A4, barevné fotografie, vychází čtvrtletně, roční předplatné 60,- Kč

Magda Šenovská
Pohádka o domečku
je určena menším dětem, obsahuje zajímavé obrázky a díky větším písmenkům se může stát i jednou z prvních knížek nejmenších čtenářů. Roztomilé barevné ilustrace.
Formát 18x18 cm, 32 stran, křídový papír, cena 19,- Kč

Magda Šenovská
Kristýnčina aktovka
Několik příběhů o malé školačce a její aktovce. Každá věc vypráví svůj příběh. Kristýnka, ale i čtenáři se při čtení nejen zasmějí, ale i zamyslí.
Formát A5, 96 stran, barevné ilustrace, křídový papír, cena 32,- Kč

TOP FIT - aneb o vrcholovém sportu trochu jinak
Zajímavé čtení pro zájemce o sport. Sportovci ze současnosti nebo let nedávných odpovídají v dosud nezveřejněných interview, jak se jejich víra v Boha spojuje s aktivním sportem. Doplněno mnoha fotografiemi.
Formát 11x18 cm, 64 stran, cena 23,- Kč

Vydavatelství TANDEM Ostrava

Vám nabízí další vynikající knížky ze společné produkce s vydavatelstvím CLV Bielefeld. (Všechny mají stejný kapesní formát 11x18 cm.)

Werner Gitt

Otázky, které jsou kladeny vždy znovu

Profesor Gitt, který je křesťanem, se ve své vědecké a přednáškové praxi setkává s otázkami, jež se stále opakují. Tato knížka je souhrnem otázek, které zřejmě zajímají každého, kdo se začne zabývat křesťanskou vírou, čte Bibli, vážně přemýšlí, pochybuje, ptá se a hledá. Nejedná se tedy o důvtipně sestavené teologické otázky, ale o problémy, se kterými za přednášejícím přicházeli nejrůznější posluchači.

160 stran, cena 39,- Kč + poštovné

Richard Bennett

Hledání Boha

Autor zkoumá pravdivost a cíle výpovědí křesťanství. Zabývá se tím, kdo to Ježíš Kristus skutečně byl. Shromažďuje biblické výroky, aby ukázal Boží plán s lidmi. Ukazuje, jak lze Boha opravdu najít a mít ho ve svém životě.

80 stran, cena 29,- Kč + poštovné

Werner Gitt / K.-H. Vanheiden

Kdyby zvířata mohla mluvit...

Zvířata dovedou komunikovat mezi sebou, ale ne s lidmi. Autoři se postavili do jejich role, kladou různé otázky a odpovídají na ně. Kniha je velmi poutavá, populárně podaná a vědecky přesná. Osloví široký okruh čtenářů – mladé i dospělé, odborníky i laiky.

128 stran, cena 39,- Kč + poštovné

Werner Gitt

Použil Bůh evoluce?

Vědci se dnes stále více odvracejí od syntetické evoluční teorie. V přírodě totiž nebyl prokázán proces, kdy by ve hmotě vznikala informace sama od sebe.

To má překlenout učení o teistické evoluci – prý za evolučním procesem stál Bůh, který ho řídil.

Werner Gitt se jako informatik s tezemi a důsledky tohoto učení kriticky vyrovnává. Jeho výsledky jsou nové a překvapující.

144 stran, cena 49,- Kč + poštovné

Kalendář ANNO DOMINI

Hodnotné umělecké fotografie, kalendárium platné pro více let.

Formát A2, cena 180,- Kč + poštovné

Knihkupcům a sborovým distributorům poskytujeme rabat.
Objednávky zasílejte na adresu

TANDEM
Rodinná 20
700 30 Ostrava-Zábřeh
telefon: 069-351930, 359978
fax: 069-352992

Jean Gibson

Křesťanství pro začátečníky i pokročilé

Velmi populární forma studia Bible, která vede člověka od základních biblických pravd po složitější skutečnosti.
Formát A5, 144 a 152 stran, oba díly dohromady 60,- Kč (Jednotlivě: 1. díl 32,- Kč, 2. díl 38,- Kč)

Bruno a Yvonne Schwengelerovi

Slasti a strasti výchovy

Autoři a vydavatelé švýcarské verze časopisu „ethos" uvádějí zásady křesťanské výchovy dětí. Dotýkají se palčivých problémů, jako je lenost, neposlušnost dítěte, ukazují nutnost dobrého rodinného zázemí a radí, jak je vytvořit.
Formát: 21x23 cm, 160 stran, pevná vazba, cena 88,- Kč

Marie Frydrychová

Střežené město

O tom, jak se za totality ilegálně spolupracovalo s křesťanskou rozhlasovou stanicí TWR Monte Carlo. Sestra Marika vzpomíná, jak úžasně si Bůh používal lidi v naší zemi a zároveň jak mocně je chránil před nepřáteli Božího království.
Formát A5, 152 stran, cena 54,- Kč

K cenám účtujeme ještě poštovné

Časopis Ethos a knihy uvedené na této dvoustránce si můžete objednat na adrese:
Ethos
Chalupníkova 41
700 30 Ostrava-Zábřeh
tel./fax: 069-352992